

ærede Medlem Hr. Drachmann til Hjælp. Det ærede Medlem Hr. Rode hørte sikkert det ærede Medlem Hr. Drachmanns Foredrag med lidt større Interesse, end det ærede Medlem havde faaet Lov til hjemme fra; for det ærede Medlem kunde heller ikke ved denne Lejlighed holde sig tilbage, hvorfor han stod op paa Talerstolen her og foreslog, at vi skulde forbyde Indførsel af Automobiler. Jeg kan nu vanskelig tænke mig, at nogen for Alvor vil foreslaa, at vi skulde vende os specielt mod Amerika med Forbud mod Indførsel af Automobiler. Det vilde betyde, at vi her i Landet ikke mere skulde se disse smaa, venlige Ford-Automobiler, som hopper rundt paa Landevejene. Formentlig vil det være det ærede Medlems Hensigt, at vi, hvis vi skulde forbyde Indførsel af Automobiler, ogsaa skulde forbyde Indførsel deraf fra andre Lande. Jeg tror ikke, det vilde aabne lysere Udsigter for vor Smørekspport; det vilde blive et Forbud, som vi hurtigt i egen Interesse vilde se os nødsaget til at ophæve. Jeg antager i øvrigt, at det ærede Medlem Hr. Rode selv vil indrømme, at dette Forslag var ganske uovervejende, saaledes som det kan gaa, naar man kommer med et Forslag i en kort Bemærkning, uden i Forvejen at have drøftet det nærmere med Partiet.

Men idet nu Protektionismens Forkæmpere synes at anbefale dette, vil jeg gerne understrege, at naar vi særlig skal vende os mod Amerika, er der her efter min Opfattelse indtraadt en Vending i hele deres Krigsførelse — om jeg maa anvende dette Udtryk. Først har vi hørt, at man fra den Side ønsker en almindelig Toldbeskyttelse, Forhøjelse af Toldsatserne; senere har vi haft hele den hovedløse Argumentation for Beskyttelse mod Valutadumping, men dette Standpunkt, Valutareguleringsforanstaltninger, er nu forladt, hvad jeg hilser med Glæde. Vore Erfaringer med Hensyn til Skotsøj viser, at en Valutaforanstaltning rettet mod valutasvage Lande ikke kan opretholdes, hvis vi ikke vil løbe en langt større Risiko. Det ærede Medlem Hr. Drachmanns aktive Hændelsespølitik er jo en ren og skær Repressaliepølitik, Meningen maa være, at vi gengælder ondt med ondt og godt med godt; det maa være Princippet. Naar vi altsaa følger det Princip, bør det ogsaa her i Landet være vor Pligt — jeg tager Forholdet, som det ligger i Øjeblikket overfor Tyskland, hvor vi har mødt en saadan Imødekommen, at vi praktisk talt ikke kan nævne noget Ønske, vi ikke har

faaet opfyldt —, maa det ogsaa være vor Pligt overfor dette Land at give fuldstændig fri Indførsel hertil af tyske Varer. Men Amerika er altsaa nu, efter at det har forhøjet Toldsatserne, deriblandt Smørtolden, den Modstander, Landbruget skulde vende sig imod. Det er altsaa dér, vi skulde kræve Foranstaltninger truffet; vi maa ind paa en Anti-Valutaregulering og vende os mod Lande med stærk Valuta og aabne Handelen for Lande med svag Valuta.

Jeg hilser, som sagt, med Glæde, at man definitivt har opgivet Valutareguleringen. Kunde det blive Resultatet af den begrænsede Importlov, som blev aftunget Venstre i August, har Forsøget ikke været gjort helt forgæves.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte, at de var bestemte Modstandere af Doktrinarisme og Principrytteri. Jeg er det ogsaa, men ser blot ikke, hvorfor det at holde paa Frihandel er mere Doktrinarisme end at sælge sig med Hud og Haar til Protektionismen. Lad os blot lade den praktiske Virkelighed tale til os, og lad os indrette os derefter. Sandheden er dog den i dette Forhold, at det danske Landbrug, som det ærede Medlem Hr. Drachmann henvendte sig til, under Frihandel og ved Hjælp af de venkskabelige Forhandlinger, som kun Frihandel giver Adgang til, har opnaaet en begunstiget Stilling for sin Eksport fremfor noget andet Land i Europa. Selvfølgelig lider vor Eksport ved, at den store Kunde mod Syd midlertidig — jeg haaber, det maa være midlertidig — har mistet sin Købeevne, og navnlig mærkes dette for vor Kvægekspport. Naar de nye, forholdsvis smaa Markeder er aabnet for os, og vi ikke kan sælge Kreaturer i Tyskland, kan det ikke nægtes, at det danske Landbrug kan blive en lidt ubehagelig Konkurrent paa et saadant Marked; thi paa Grund af, at Tyskland ikke har Købeevne som tidligere, er Kreaturpriserne her i Landet meget nær Førkrigstidsniveauet, og naar et enkelt Land aabnes for os, er den Produktionskraft, der i saa Henseende er i det danske Landbrug, saa mægtig, at der meget let sker en Overfyldning af Markedet. Dertil kommer, at vi faktisk har haft og desværre endnu — endnu saa sent som i Dag — har enkelte Tilfælde af Mund- og Klovesyge.

Hvad har vi saa maattet gøre i den Situation? Ja, hvis ærede Medlemmer vil tænke sig, at der i de gode, gamle normale Tider, f. Eks. i 1912, var sket det,